

EMOTICONS

Ik heb een ouderwetse Nokia. Ik kan er mee bellen en ik kan er mee sms-en. Echter, sms-en wordt steeds lastiger, want mijn telefoon kent geen emoticons. De smiley werkt nog wel, maar in alle andere gevallen toont mijn telefoon blokjes. Dat is soms best verwarrend. Ik sms bijvoorbeeld: 'voetbal in de kroeg?' En dan krijg ik als antwoord twee blokjes. Het kan een duimpje omhoog en een biertje zijn. Of een duimpje omlaag en zo'n gezichtje met een thermometer. Geen idee. Dus ga ik meestal maar gewoon naar de kroeg. Je moet in het leven geen onnodige risico's nemen.

Ik ken een Fontyscollega, die zweert bij emoticons. Taal is, volgens haar, nu nog een topdown-iets dat vooral gebruikt wordt om intellectuele superioriteit uit te drukken (zie mij eens de regels kennen) maar het zou een manier moeten zijn om te verbinden. Emoticons, bijvoorbeeld de veelbesproken aubergine, spelen daarbij een belangrijke rol.

Ik weet het niet. Ik vind emoticons infantiel én getuigen van emotionele armoede. Een volwassen man die een drol stuurt. Tsjonge. Of, bijvoorbeeld, Facebook. Stel, iemand post dat haar lieve oma is overleden, vroeger had je dan maar één reactiemogelijkheid: 'Like'.

Fonetisch correct, maar ongepast.

Nu heb je iets meer mogelijkheden. Bijvoorbeeld, het huilend gezichtje. Maar als iemand even later post dat zijn appeltaart mislukt is, dan is er eigenlijk maar één logische keuze: hetzelfde gezichtje.

Wat Facebook betreft is er dus geen verschil tussen een gecremeerde oma en een gecremeerde appeltaart. Als dat geen emotionele armoede is.